

Arrest

nr. 339 135 van 8 januari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 19 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 maart 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 11 december 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 19 december 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 november 2020 om internationale bescherming. Op 23 juni 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nr. 282 085 van 16 december 2022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 4 januari 2023 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 26 juni 2023 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nr. 302 111 van 22 februari 2024 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 28 maart 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾,

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 26/06/2023 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 22/02/2024 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde een meerderjarige broer in België te hebben. Deze behoort echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene verklaarde depressief te zijn. Betrokkene heeft echter geen medische documenten neergelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter. Bijgevolg is de DVZ niet in het bezit van medische informatie waaruit zou blijken dat betrokkene momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene al op 60/11/2020 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Libië. Hij werd aldaar geboren op (...) 2001. Hij is van Arabische origine. Hij werd geboren en opgevoed als moslim.

Verzoeker diende Libië evenwel te verlaten in 19 september 2020. Hij vluchtte naar Italië toe.

Hij keerde derhalve – sinds 19 september 2020 – niet meer terug naar zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing – het bevel om het grondgebied te verlaten – heeft echter als gevolg dat de verzoekende partij zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten, met name Libië.

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“(...)”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Libië. Hij werd aldaar geboren op (...) 2001. Hij is van Arabische origine.

Hij werd geboren en opgevoed als moslim. Verzoeker diende Libië evenwel te verlaten op 19 september 2020. De grensoverschrijding vond op illegale wijze plaats. Hij vluchtte naar Italië toe per boot, alwaar hij aankwam op Lampedusa. Dit blijkt onder meer uit het verslag dat werd opgesteld op 3 december 2020 door verweerder naar aanleiding van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker reisde vervolgens door naar België (via Italië en Frankrijk), alwaar hij op 6 november 2020 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker verblijft sindsdien in België.

Verzoeker zou door de bestreden beslissing gedwongen worden verwijderd naar Libië toe, het land dat hij verliet op 19 september 2020 via een illegale grensoverschrijding. Verzoeker zou hierdoor terecht komen in een land in conflict, waardoor hij ook persoonlijk zou worden gevisieerd door zijn langdurig verblijf in Europa en zijn illegale grensoverschrijding.

Verzoeker verwijst naar het meest recente Algemeen Ambtsbericht Libië van het Nederlandse Ministerie van

Buitenlandse zaken (stuk 3, te consulteren via: <https://open.overheid.nl/documenten/ronl-ea744dd9afd6020d8cbf66a677d8250e5a5472e2/pdf>).

Zoals aangegeven in voorgaande ambtsberichten en in het laatste ambtsbericht, is illegaal in- en uitreizen in Libië strafbaar op grond van de wetten 19/2020 (on combatting irregular migration) en 6/1987 (Regulating entry, residence and exit of foreign nationals to/ from Libya, gewijzigd via wet nummer 2/2004).

Libiërs hebben geen uitreisvisum nodig maar er zijn gevallen bekend waarbij het niet hebben van een uitreisstempel in een Libisch paspoort bij terugkeer kan leiden tot nader onderzoek. Dezerzijds kon geen informatie worden verkregen, bij gebrek aan terzake goed ingevoerde bronnen, over specifieke personen van Libische nationaliteit die in de verslagperiode, vrijwillig dan wel gedwongen terugkeerden, en problemen bij inreis ondervonden van de autoriteiten. Het is bekend dat op de internationale vliegvelden van Tripoli en Benghazi gewapende groepen en inlichtingendiensten gelieerd aan de autoriteiten aanwezig zijn. Reizigers die via die vliegvelden in of uitreizen worden zwaar gecontroleerd.

USDOS meldt in haar jaarrapport over 2021 dat veel gewapende groepen met banden met de GNU of het LNA databases bijhouden van personen die worden gezocht vanwege hun vermeende oppositieactiviteiten of vanwege hun identiteit. Sommige journalisten en mensenrechtenactivisten kozen ervoor om het land te verlaten in plaats van te blijven en intimidatie te doorstaan.⁵⁰⁸ Een bron stelde dat voor Libische mensenrechtenactivisten gevlucht naar het buitenland terugkeer naar Libië uitgesloten is. Zelfs als het geen bekende activist is, bestaat er het risico dat de naam van betrokkene is genoemd door iemand anders die mishandeld is door gewapende groepen om namen van activisten te krijgen. De bron gaf aan niet bekend te zijn met Libiërs die terugkeerden naar Libië en die bij aankomst werden gearresteerd. Een andere bron refereerde aan de situatie in Benghazi en stelde dat veiligheidsdiensten na kunnen gaan of iemand actief is op sociale media. Eerdere kritiek op gewapende groepen actief in Benghazi kan leiden tot arrestatie bij aankomst op het vliegveld van die stad. Naar aanleiding van een steekincident door een mogelijke Libiër begin januari 2023 in Parijs verklaarden de Franse autoriteiten: "We verwijderen niet naar Libië. Ten eerste gezien de instabiliteit van het land. Ten tweede omdat we geen uitwisselingskanaal hebben voor de identificatie van onderdanen".

Standpunt van UNHCR ten aanzien van gedwongen terugkeer van onderdanen van Libië of van inwoners die gewoonlijk in Libië verblijven met inbegrip van degenen van wie de asielaanvraag is afgewezen. UNHCR dringt er bij alle staten op aan om gedwongen terugkeer naar Libië op te schorten totdat de veiligheids- en mensenrechtensituatie aanzienlijk is verbeterd.

Gezien de volatiliteit van de situatie, de versnippering van de controle en de overvloed aan gewapende groepen, is het UNHCR van mening dat in de huidige omstandigheden waarschijnlijk niet zal worden voldaan aan de relevantie- en redelijkheidscriteria voor een intern vlucht- of hervestigingsalternatief. Opschorting van de gedwongen terugkeer naar Libië van onderdanen en van inwoners die gewoonlijk in dat land verblijven dient als minimumnorm. Deze opschorting mag geen vervanging vormen voor de internationale bescherming van vluchtelingen voor personen die blijken te voldoen aan de criteria voor de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Verdrag van de Organisatie van Afrikaanse Eenheid (OAE) uit 1969.

De verzoekende partij dreigt derhalve in een situatie terecht te komen bij een (gedwongen) terugkeer naar Libië, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, terwijl zelfs niet blijkt dat verweerder met deze omstandigheden heeft rekening te houden. Elk motief hiertoe ontbreekt.

De bestreden beslissing schendt hierdoor minstens de formele motiveringsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

4. In de vermelde motieven wordt voorts niet verwezen naar de lange duurtijd sinds de verzoekende partij Libië verliet, zijn verblijf in België, het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Libië en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar Libië.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Libië. Hij werd aldaar geboren op (...) 2001. Hij is van Arabische origine. Hij werd geboren en opgevoed als moslim. Verzoeker diende Libië evenwel te verlaten op 19 september 2020. De grensoverschrijding vond op illegale wijze plaats. Hij vluchtte naar Italië toe per boot, alwaar hij aankwam op Lampedusa. Dit blijkt onder meer uit het verslag dat werd opgesteld op 3 december 2020 door verweerder naar aanleiding van zijn eerste verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker reisde vervolgens door naar België (via Italië en Frankrijk), alwaar hij op 6 november 2020 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Verzoeker verblijft sindsdien in België.

Verzoeker zou bij een terugkeer worden beschouwd als een buitenstaander, zonder enig (adequaat) netwerk om hem op te vangen. De verzoekende partij dreigt derhalve in een situatie van extreme armoede terecht te komen bij een (gedwongen) terugkeer naar Libië, in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Met deze (gekende) situatie van verzoeker werd door verweerder geen rekening gehouden, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. Hierover is geen motief vermeld in de bestreden beslissing.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij dan ook niet in staat te begrijpen op welke manier met zijn persoonlijke situatie in het geval van een terugkeer naar Libië werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

De bestreden beslissing schendt hierom de formele motiveringsverplichting.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het "Algemeen Ambtsbericht Libië" van de Nederlandse Rijksoverheid van februari 2023 (stuk 3) gevoegd.

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen op het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 1°, 52/3, § 1, en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om binnen 6 dagen het grondgebied te verlaten omdat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 juni 2023 een beslissing van niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming werd genomen en door de Raad op 22 februari 2024 het beroep tegen deze beslissing werd

verworpen, omdat hij “niet in het bezit (is) van een geldig paspoort met geldig visum”, omdat hij verklaarde “geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”, omdat zijn meerderjarige broer in België niet tot zijn gezinskern behoort en er geen gezinsleven wordt vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen, en omdat de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat hij momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Hij hekelt dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie, waarbij hij (onder meer) wijst op zijn verblijf in België sinds 2020, zijn langdurig verblijf in Europa en illegale grensoverschrijding, zijn gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Libië en zijn gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk in Libië. De Raad stelt echter vast dat verzoeker deze elementen op geen enkel moment in de administratieve procedure had ingeroepen als reden waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Libië, zodat niet wordt ingezien waarom hierover in de bestreden beslissing diende te worden gemotiveerd. Bovendien beperkt verzoeker zich wat betreft zijn gebrek aan financiële middelen, huisvesting en een familiaal en/of sociaal netwerk in Libië tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, zodat niet wordt ingezien – en verzoeker licht niet toe – welk belang hij erbij zou hebben dat hierover in het thans bestreden bevel bijkomend motieven zouden moeten worden opgenomen.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing, die verzoeker verplicht om het grondgebied van België en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toe te passen te verlaten, tot gevolg heeft dat verzoeker zich naar Libië dient te begeven, wijst de Raad erop dat om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM het vereist is dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Deze vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrekken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat deze verdragsbepaling kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (*cf.* RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Door louter te stellen dat hij geen financiële middelen en huisvesting en geen familiaal en/of sociaal netwerk heeft in Libië en dat hij bij een terugkeer naar Libië zal worden beschouwd als een buitenstaander en bijgevolg dreigt “in een situatie van extreme armoede terecht te komen”, zonder deze beweringen *in concreto* te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs, maakt verzoeker niet aannemelijk dat verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing zijn leven in gevaar brengt of hem in een situatie brengt waarbij hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker maakte van deze vrees overigens ook geen gewag in het kader van de door hem ingediende verzoeken om internationale bescherming.

Waar verzoeker, met verwijzing naar het “*Algemeen Ambtsbericht Libië*” van de Nederlandse Rijksoverheid van februari 2023 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), nog laat gelden dat hij Libië op 19 september 2020 verliet via een illegale grensoverschrijding en dat hij hierdoor zou terechtkomen “*in een land in conflict, waardoor hij ook persoonlijk zou worden geïsoleerd door zijn langdurig verblijf in Europa en zijn illegale grensoverschrijding*”, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat hij Libië via een illegale grensoverschrijding heeft verlaten en deze vrees ook niet heeft aangevoerd in het kader van de twee verzoeken om internationale bescherming die hij heeft ingediend. Voorts heeft de Raad in zijn arrest met nr. 282 085 van 16 december 2022 geoordeeld dat er in de huidige stand van zaken geen sprake van een “*uitzonderlijke situatie waarin de mate van willekeurig geweld die kenmerkend is voor dit aan de gang zijnde gewapend conflict zo hoog is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de loutere aanwezigheid van verzoeker ter plaatse een reëel risico op ernstige schade inhoudt in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de wet van 15 december 1980*” en dat verzoeker niet aantoont dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst “*een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet*”. In zijn arrest met nr. 302 111 van 22 februari 2024 oordeelde de Raad dat verzoeker bij zijn volgend verzoek geen nieuwe elementen heeft aangebracht en dat er geen nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming. Tot slot heeft de door verzoeker aangehaalde informatie, die dateert van een jaar voor de uitspraak van voormeld arrest, geen betrekking op de persoon van verzoeker en kan er ook niet uit blijken dat er in Libië sprake is van groepsvervolging, waarbij iedereen die Libië via een illegale grensoverschrijding heeft verlaten of langdurig in Europa heeft verbleven bij terugkeer zal worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. In tegendeel, verzoeker haalt in zijn verzoekschrift zelf aan dat geen informatie kon worden verkregen “*over specifieke personen van Libische nationaliteit die in de verslagperiode, vrijwillig dan wel gedwongen terugkeerden, en problemen bij inreis ondervonden van de autoriteiten*”.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen betwist verzoeker niet dat zijn meerderjarige broer in België niet tot zijn gezinskern behoort. In dit verband wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) het begrip ‘gezinsleven’ in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. In de zaak *Samsonnikov v. Estonia* bevestigde het EHRM op algemene wijze dat het begrip “*gezinsleven*” geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden. Te dezen toont verzoeker niet aan – en uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet – dat hij afhankelijk zou zijn van zijn in België verblijvende meerderjarige broer.

Wat zijn privéleven betreft, wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift slechts op dat hij sinds 2020 in België verblijft. Hij toont evenwel niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in België sociale banden heeft opgebouwd, laat staan dat de door hem opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Voorts dient erop gewezen te worden dat het privéleven van verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Wanneer dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). *In casu* licht verzoeker nergens op voldoende duidelijke wijze toe welke voldoende intense sociale of andere contacten hij op het Belgisch

grondgebied zou hebben om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven zoals vervat in artikel 8 van het EVRM.

Aldus toont verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aan.

Bij gebrek aan een beschermingswaardig privéleven of familie- en gezinsleven, diende de gemachtigde niet over te gaan tot een belangenafweging om na te gaan of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om het recht op verzoekers privéleven of familie- en gezinsleven te handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Te dezen blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met deze elementen rekening werd gehouden nu er wordt overwogen dat verzoeker verklaarde *“geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben”*, dat de meerderjarige broer van verzoeker in België niet tot de gezinskern van verzoeker behoort en dat verzoeker verklaarde depressief te zijn, maar geen medische documenten heeft neergelegd en het dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bevat, zodat de DVZ niet in het bezit is van medische informatie waaruit zou blijken dat hij momenteel in de onmogelijkheid verkeert om te reizen.

Voor zover verzoeker beweert dat niet blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ontkent hij de realiteit. Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de appreciatie door de gemachtigde van zijn *“persoonlijke situatie”* impliceert niet dat de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen verplichting niet werd gerespecteerd.

Bovendien wenst de Raad erop te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in deze zin hogere rechtsnormen weerspiegelt, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Wat de Raad hoger, onder de punten 2.3.2.1. en 2.3.2.2., heeft vastgesteld aangaande de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM geldt eveneens aangaande de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet nu verzoeker zijn argumentatie enkel ontwikkelt in het licht van zijn vrees voor folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen en zijn privéleven. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat hij niet inziet – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de lange duur van het verblijf en het privéleven van verzoeker in België en de algemene situatie in Libië wat betreft illegaal in- en uitreizen verband houden met de uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voortvloeiende verplichting voor verwerende partij om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling in aanmerking te nemen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN